

Side i Befolkningen har Krav paa at faa en Beskyttelse, thi Spørgsmaalet om Maksimalpriser er for mig slet ikke noget, der vedrører de fattigste i Befolkningen, men er et Forsøg paa at skabe den højest mulige Tryghed — naturligvis kun relativt set — for hele Folket, saaledes at de kan se Morgendagen nogenlunde trygt i Møde. Jeg tror ikke, at nogen vilde kunne arbejde normalt og passe sin Virksomhed, hvis de skulde vaagne hver Dag til nye Bekymringer for det daglige Brød. Det har været Hensigten med Maksimalpriserne, og den er naaet, og det forekommer mig, at man kommer Sagens Kærne nærmest, naar man bedømmer de trufne Foranstaltninger ud fra denne Hensigt. Jeg vil takke Regeringen, fordi den her har ført en Politik, der paa een Gang kan karakteriseres som en lempelig, men tilige som den faste Haands Politik. Tilbage er saa den desværre ikke ringe Del af Befolkningen, om hvilken jeg hørte en Mand træffende sig forleden Dag: Den Del, man blev nødt til at give gratis Føde, hvis man ikke vilde give den Føden til billig Pris. Til Fordel for den Del af Befolkningen skal der træffes ekstraordinære Foranstaltninger, og den højtærede Indenrigsminister har rigtigt set dette — saa vidt jeg kan skønne — før nogen anden. Allerede paa et Møde i Nordjylland i Forsummeren udtalte den højtærede Indenrigsminister, at det var nødvendigt at komme med et Supplement til den Politik, der havde været ført, et Tillæg til Maksimalprispolitikken. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte Haabet om, at man baade med Hensyn til den ene og den anden Side af Sagen, baade med Hensyn til Maksimalprispolitikken og dette Tillæg dertil, kunde samles i Enighed. Jeg vil takke ham herfor og udtale min Tilslutning til hans Ønske om, at dette Arbejde kan føres igennem i Enighed fra alle Sider og alle Partier.

Jeg har saa en lille Henstilling til den højtærede Finansminister. Naar man kigger i Finanslovsforslagene for de sidst forløbne Finansaar, lægger man Mærke til en stedse stigende Bestræbelse for at gøre Anmærkningerne saa let tilgængelige og overskuelige som muligt, men jeg savner dog en enkelt Ting. Hvis man vil se efter, hvornaar en Bevilling første Gang er givet, mangler man Ledetraadene dertil. Var det ikke muligt, at man udfør enhver bevilling paa Finanslovsforslagene i en Parentes satte Aarstallet for, hvornaar Bevillingen første Gang var givet,

det vilde lette Overskueligheden meget betydeligt. Hvis man f. Eks. vil se efter, hvornaar man første Gang har bevilget de saakaldte Bondefogedlønninger — det er ikke noget af Betydning, jeg ved ikke, hvad det er, jeg antager, det er Betaling for Opkrævning af Tienden — og Bondefogedlønninger findes paa Finanslovene lige fra 1860, tror jeg, saa er det vanskeligt at finde; et Aarstal vilde der lette meget. Det samme er Tilfældet for en Række andre Bevillingers Vedkommende.

Paa Landbrugsministeriets Budget findes et Tilskud paa 12,000 Kr. til en Forening, der hedder Jydsk Husmandsforening. Jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, om denne Bevilling har sin rette Plads paa Landbrugsministeriets Budget, og om den, hvis det er en Landbrugsbevilling — den staar under Bevillinger til Fremme af almindelige landøkonomiske Formaal —, da er underkastet de samme Regler som andre Bevillinger til landøkonomiske Formaal, saasom at Foreningens Medlemmer selv skal yde et tilsvarende Bidrag som det, der ydes af Statskassen. Sagen har tidligere været fremme her i Rigsdagen. Foreningen har i mange Aar oppebaaret Tilskud, i 1901—02 fik den 2,500 Kr., Tilskuddet steg i 1903—04 til 4,000 Kr., i 1908—09 var det 8,000 Kr., i 1909—10 tror jeg, det steg til 12,000 Kr. Naar jeg ser efter, med hvilken Motivering Finansudvalget den Gang gik med til Bevillingen, ser jeg, at Foreningens Formand den Gang androg om at faa Statstilskuddet forhøjet fra 8,000 til 12,000 Kr. med den Motivering, at Udgifterne til Alderdomshjælp og Begravelseshjælp var steget meget betydeligt. Jeg synes ikke, at Alderdoms- og Begravelseshjælp direkte kan kaldes Formaal, der fremmer den almindelige Landøkonomi, og vi har jo ogsaa til saadanne Formaal Syge- og Hjælpekasser, hvorigenem et Statstilskud mere normalt kunde blive ydet til saadanne Formaal. Undersøger man, hvorledes Foreningens Medlemstal var den Gang, og hvad Medlemmerne var, viser det sig, at der den Gang var 5,406 Medlemmer, hvoraf kun 1,389 var Husmænd, medens over 2,000 var handlende, Aftægtsfolk, Beværtere, Tjenestefolk og lignende, og Resten var dels Gaardmænd, dels Tjenestemænd — og Kvinder foruden et lille Antal Haandværkere. Jeg kender ikke Foreningens Virksomhed nærmere og vil bede den højtærede Landbrugsminister oplyse det høje Ting derom, men det forekommer mig, at naar en Forening tæller Medlemmer i saa for-